

• ЗІБРАННЯ ТВОРІВ •

ФРЕНСІС СКОТТ
ФІЦДЖЕРАЛЬД

РОМАНИ

Харків
«Фоліо»
2025

ПО ТОЙ БІК РАЮ

Присвячується СІГУРНІ ФЕЙ

...По той бік раю...

Мудрість — невелика втіха.

Руперт Брук

Досвідом люди називають свої
помилки.

Оскар Вайлд

Книга перша
Романтичний егоїст

Розділ 1

ЕМОРІ, СИН БЕАТРИС

Еморі Блейн успадкував від матері кожен рис, окрім тих кількох невлених, що робили його вартим чогось. Його батько, чоловік безликий та мовчазний, залюблений у Байрона, із звичкою задрімати над «Британською енциклопедією», розбагатів у тридцять років після смерті двох старших братів, успішних чиказьких біржових брокерів, та, натхненний першим спалахом відчуття, що весь світ належить йому, поїхав у Бар-Гарбор, де познайомився із Беатріс О'Хара. Як наслідок, Стівен Блейн передав своєму потомству свій зріст — трошки нижче шести футів — та свою схильність вагатись у ключових моментах, і ці дві головні ознаки сповна проявились у його синові, Еморі. Довгий час він скнів десь на задвірках сімейного життя, — сором'язлива постать із обличчям, напівприкритим тьмяним м'яким волоссям, заклопотаний «турботами» про свою дружину, знесилений думкою, що він не розуміє і не в змозі зрозуміти її.

А ось Беатріс Блейн, оце була жінка! Ранні світлини, зроблені в батьківському маєтку у Лейк-Дженева, Вісконсін, чи в Римі, в монастирі Святого Серця (освітня примха, котра в роки її молодості була доступна лише донькам дуже заможних батьків), виказували витончену делікатність її рис, неперевершену досконалість та простоту її вбрання. Вона отримала блискучу освіту: її юність протікала у величі Ренесансу, вона була втаємничена в останні чутки старовинних римських родин, її ім'я, як казково багатій молодій американки, знали кардинал Вітторі і королева Маргарита та інші, менш очевидні знаменитості, про яких могли чути лише особи з певним рівнем культури. В Англії вона навчилась віддавати перевагу віскі з содовою перед вином, а її світська балачка стала більш розмаїтою та зухвалішою протягом зими, проведеної у Відні. Загалом, Беатріс О'Хара отримала освіту (яка

навіть чи зараз можлива), що вимірюється кількістю подій та людей, на котрих можна споглядати із презирством чи котрими можна зачаровуватись; культуру, багату на всі мистецтва і традиції і водночас позбавлену усіляких ідей, — це були останні дні того часу, коли великий садівничий зрізав усі невдалі троянди, щоб вивести один ідеальний бутон.

Десь у міжчассі вона повернулась в Америку, познайомилась зі Стівеном Блейном та й одружилася з ним — чи то через втому, чи через нудьгу. Протягом докучливого міжсезоння вона носила свою єдину дитину та привела її на світ весняного дня дев'яносто шостого року.

Вже у п'ять років Еморі був для неї пречудовим компаньйоном. У нього було золотисто-каштанове волосся, виразні великі очі, до яких він із часом мав дорости, гнучкий розум, багата уява та смак до одягу. Від чотирьох до десяти років вони з матір'ю об'їздили всю країну в приватному вагон-салоні її батька — від Коронадо (там його матері було так нудно, що у неї стався нервовий зрив у фешенебельному готелі) аж до Мехіко-Сіті, де вона захворіла на легку форму сухот. Ця неприємність настільки втішила її, що згодом, особливо після кількох чарок, вона слугувала своєрідним елементом створюваної нею атмосфери.

Отже, поки більш чи менш везучі багаті хлопчики воювали зі своїми гувернантками на пляжах Ньюпорта, в той час як їх лупцювали, чи повчали, чи примушували читати «Дерзай та роби» або «Френка на Міссісіпі», Еморі щипав покірних коридорних у готелі «Волдорф», терпів свою вроджену відразу до камерної та симфонічної музики, отримуючи у край спеціалізоване виховання своєї матері.

— Еморі!

— Так, Беатріс. (Дивно так називати матір, але вона сама це заохочувала.)

— Любий, навіть не думай ще вибиратися з ліжка. Я завжди мала підозру, що раннє вставання в юному віці шкідливе для нервів. Клотильда принесе тобі сніданок.

— Гарзд.

— Я почуваюсь дуже виснаженою сьогодні, Еморі, — зітхала вона, все обличчя її, схоже на рідкісну камею, виказувало страждання, її голос вишукано інтонувався, а руки злітали гнучко і плавно, як у Сари Бернар. — Мої нерви на межі. Ми мусимо покинути це жахливе місце завтра ж і пошукати де-небудь сонця.

Еморі з-під скуйовдженого волосся кидав на матір пронизливий погляд зелених очей. Навіть тоді він не мав жодних ілюзій щодо неї.

— Еморі!

— Ну що?

— Я хочу, щоб ти прийняв гарячу ванну — таку гарячу, наскільки зможеш витерпіти, і просто розслабив свої нерви. Ти можеш читати у ванні, якщо забажаєш.

Вона балувала його уривками із «Fetes Galantes» ще до того, як йому виповнилось десять, в одинадцять він міг упевнено (хоча й хрестоматійно) висловлюватись про Брамса, Моцарта і Бетховена. Якогось дня, коли його залишили одного в готелі в Хот-Спрінгс, він скуштував мамин абрикосовий лікер (смак припав йому до душі, і він приємно захмелів). Якийсь час йому було весело, він наважився ще й закурити у цьому піднесеному стані (що й спровокувало вульгарну і абсолютно плебейську реакцію). Хоча цей інцидент і нажахав Беатріс, у глибині душі він потішив її і став частиною того, що наступні покоління назвуть її «лінією».

«Знаєте, мій хлопчик, — якось він почув, як вона розповідала це у кімнаті з-поміж компанії благоговійних жінок, що із захопленням слухали її, — він такий витончений і такий милий... але такий хворобливий, у нас у всіх слабке здоров'я...» — І її рука торкалася прекрасних грудей; потім, переходячи на шепіт, вона розповіла їм про абрикосовий лікер. Вони весело сміялись, оскільки вона була прекрасною оповідачкою, але в той вечір багато креденсів було замкнено на замок проти можливих зазіхань маленьких Боббі та Барбар.

Мандрівні паломництва були незмінно помпезні; дві покоївки, вагон-салон, містер Блейн (коли той був доступним), і обов'язково — лікар. Коли Еморі хворів на коклюш, чотири спеціалісти, доволі неприємні, згорбившись біля його ліжка, свердлили неприязно один одного поглядами; коли він захворів на скарлатину, кількість прислуги, включно із лікарем і доглядальницями, сягала чотирнадцяти. Однак юність взяла своє, і він таки одужав.

Блейни не були прив'язані до жодного міста. Вони були відомі як Блейни з Лейк-Дженева і мали доволі багато рідні, що заміняли їм друзів, і посідали завидне становище від Пасадени до мису Код.

Але Беатріс (чим далі, тим більше) воліла заводити нові знайомства. Були й певні нюанси, такі, як, наприклад, особливості комплекції та їх коригування, та ще спогади про життя за кордоном, які доводилось повторювати з регулярними інтервалами. Як і сні (за Фрейдом), ці спогади потрібно було стирати, інакше вони б розхитали її нерви. Беатріс критично ставилась до американок, особливо до метушливих уродженок Заходу.

— Господи, який у них акцент, мій любий! — говорила вона Еморі. — Це не південний акцент і не бостонський акцент, він не прив'язаний до жодної місцевості, просто акцент, — вона замислювалась. — Вони вподобали якийсь проїдений міллям лондонський акцент, давно ніким не вживаний, але ж мусить його хтось прихистити. Вони розмовляють, як англійський мажордом після кількох років служби в чиказькій оперній трупі. — Далі її роздуми ставали геть безладними. — Я гадаю... в житті кожної жінки із Заходу настає момент, коли вона думає, що її чоловік такий успішний, що вона може мати свій власний акцент, отож вони й намагаються вразити мене, мій любий.

Властиво, вона вважала своє тіло немічним та крихким, душа в її уявленні була такою ж кволою — однак важливою частиною її життя. Вона була католичкою, але якось помітила, що священники приділяють їй значно більше уваги, коли вона балансує на межі втрати і віднайдення віри у Матір-церкву — і відтоді постійно зберігала цей невловний баланс. Нерідко вона нарікала на буржуазність американського католицького духовенства і була свято переконана, що якби вона жила в тіні величних соборів старого континенту, її душа й досі б грілася тендітним полум'ям на могутньому престолі Риму. (Власне, після лікарів священники були її улюбленою втіхою.)

— Ах, єпископе Вінстоне, — драматично проголошувала вона, — я не хочу говорити про себе. Можу лише уявити цей потік істеричних жіночок, які юрмляться біля ваших дверей, адже ви такий чуйний... — І після інтерлюдії у виконанні отця додавала: — Але мої наміри зовсім інші...

Вона втаємничувала у свої клерикальні сповіді лише осіб не нижче єпископського сану. Вперше повернувшись на батьківщину, вона зустріла в Ашвіллі молодого прихильника свінбернівського язичництва. Перед його пристрасними поцілунками та палкими сповідями вона просто не могла встояти, отож молоді

люди обговорили всі «за» і «проти» цілком у рамках витонченого романтизму, позбавленого усіляких банальностей. І зрештою вона зопалу одружилась (для проформи), а молодий язичник з Ашвілля, переживши духовну кризу, воз'єднався з католицькою церквою і звався тепер монсеньйором Дарсі.

— Воістину, місіс Блейн, він і досі — чудовий співбесідник, права рука кардинала.

— Одного дня Еморі навернеться до нього, — зітхала прекрасна жінка, — і монсеньйор Дарсі зрозуміє його, як розумів мене...

Еморі виповнилось тринадцять, він був високий і стрункий, і в ньому все більше проявлялось кельтське коріння його матері. Навчався він вряди-годи, адже в кожному місті він «продовжував з того моменту, де зупинився», але, оскільки жоден вчитель не знайшов того місця, де він зупинився, — його розум залишався ще доволі незатьмареним. Що вийшло би із хлопця, якби він і далі продовжував таке життя, — важко сказати. Але через чотири години по тому, як вони з Беатріс відпливли до Італії, його апендикс запалився (можливо, через часті снідання в ліжку), і після кількох відчайдушних телеграм до Європи та Америки величезний корабель, на превеликий подив усіх пасажирів, різко розвернувся і поплив назад до Нью-Йорка, щоб висадити Еморі на пірсі. (Погодьтесь, якби не йшлося про життя — це виглядало б велично.)

Після його операції в Беатріс стався нервовий зрив із підозрілими симптомами білої гарячки, й Еморі залишили в Міннеаполісі, де він був приречений провести два наступні роки під опікою тітки й дядька. Саме тоді вульгарне повітря американського Заходу, так би мовити, і заскочило його зненацька.

ПОЦІЛУНОК ДЛЯ ЕМОРІ

Він скривив губи, прочитавши це:

«Я влаштовую вечірку із катанням на санях у четвер, сімнадцятого грудня, о п'ятій годині. Було б чудово, якби ви змогли прийти.

Щиро ваша,

R.S.V.P.

“répondez s'il vous plaît” *Майра Сен-Клер*».

За два місяці, що він провів у Міннеаполісі, його головною турботою було маскування від інших хлопців відчуття власної зверхності над ними, хоча це його переконання було безпідставним. Одного дня він відзначився на уроці французької (він був уже в старшому класі), і цим повністю пригнітив містера Рірдона, чий акцент Еморі з презирством піднімав на кпини. І на превелику втіху класу, містер Рірдон, який колись провів кілька тижнів у Парижі, мстився, як міг, заганняючи Еморі відмінюванням дієслів кожного разу, коли той відкривав книгу. Іншого разу Еморі відзначився на уроці історії, і результат був просто катастрофічний, оскільки в класі були тільки його хлопці-однолітки. Весь наступний тиждень вони глузували над його вимовою, кривляючись один до одного: «Е-е-е-е, я вважаю, американська революція була головним чином справою середнього класу» або: «Вашингтон походив із дуже хорошої сім'ї... е-е-е-е, з доволі хорошої сім'ї, я так гадаю».

Його найбільшим ганджем був спорт, але як тільки він зрозумів, що це — мірило впливу і популярності у школі, він почав зятято і вперто тренуватись, щоб досягнути успіху в зимових видах спорту. І хоча його гомілки боліли, а ноги постійно підвертались, він мужньо продовжував накручувати кола на ковзанах на льодовій арені Лорелей кожного дня після обіду в очікуванні моменту, коли він зможе тримати ключку так, щоб вона не заплутувалась якимось незрозумілим чином між його ковзанами.

Запрошення на вечірку панянки Сен-Клер валялось весь ранок у кишені його пальта, де прилипло до сіруватих недоїдків горіхової карамелі. По обіді він зітхаючи витягнув його на світ божий і після коротких роздумів та попереднього начерку на обкладинці «Латини для першого курсу» Коллара і Деніела надряпав відповідь:

«Моя люба міс Сен-Клер!

Ваше люб'язне запрошення на вечір, що відбудеться наступного четверга, стало надзвичайно радісною звісткою сьогодні зранку. Я буду надзвичайно ошасливлений зустріччю з Вами увечері наступного четверга.

Щиро Ваш,
Еморі Блейн».

Отже, у четвер він замислено брів вичищеним до ковзкого тротуаром і підійшов до Майриного будинку рівно пів на шосту (затримка, яку його мати схвалила б). Він чекав на ганку із меланхолійно приплющеними очима і детально обмірковував свій прихід: він неквапно перетне кімнату і звернеться до місіс Сен-Клер із ретельно виваженою інтонацією:

«Люба місіс Сен-Клер, мені украй прикро через запізнення. Але моя гувернантка (він затнувся, усвідомлюючи, що це непереконливо), але ми з дядьком мали важливу зустріч. Знаєте, я познайомився з вашою чарівною донькою у школі танцю».

Потім він буде потискати усім руки, легко вклонятиметься на іноземний манер ошатним маленьким панночкам, кивне хлопцям, які будуть стояти осторонь невеликими групами.

Дворецький (один із трьох в Міннеаполісі), недбало вклонившись, відчинив двері. Еморі зайшов до середини, сам зняв шапку і пальто. Він був трохи вражений, не почувши радісного вигуку із сусідньої кімнати, і зробив висновок, що зустріч, мабуть, доволі формальна (він це схвалив, як схвалив і дворецького).

— Але міс Майра... — сказав він.

На його подив, дворецький зухвало вишкірився.

— Ну... — процідив той. (Він не здогадувався, що акцент кокні повністю руйнує ефект від його зовнішнього вигляду.) Еморі холодно зміряв його поглядом. — Власне, — продовжував дворецький, голос його раптово підвищився, — вона зараз сама. Усі гості поїхали.

Еморі відібрало мову від раптового переляку.

— Що?

— Вона очікувала Еморі Блейна. Себто вас, мабуть? Її матінка сказала, що коли ви приїдете до п'ятої тридцять, вам обом доведеться доганяти їх на «паккарді».

Відчай Еморі досягнув апогею, коли з'явилась Майра, закутана по самі вуха в хутряне манто. Обличчя її було відверто невдоволене, і вона заледве зберігала люб'язну інтонацію.

— Привіт, Еморі.

— Привіт, Майро... — він пояснив, як йому прикро.

— Але ж ти врешті-решт приїхав?

— Так, дозволь пояснити. Ти, мабуть, не чула про автокатас-трофу? — почав він свою оповідь.

Очі Майри округлились.

— А хто там був?

— Ну, дядько, тітка і я, — продовжував він із відчаєм.

— І хтось загинув?

Еморі витримав паузу і ствердно кивнув.

— Невже твій дядько? — вигукнула вона.

— Ні... лише кінь, — сірий такий...

Тут дворецький не витримав і захихотів.

— Мабуть, у коня заглух мотор... — припустив в'їдливо він (Еморі, зціпивши зуби, готовий був послати його на шибеніцю).

— Гаразд, їдьмо вже, — сказала Майра холодно. — Розумієш, Еморі, сани були замовлені на п'яту, і всі зібрались тут, отже ми не могли чекати.

— Але ж я не міг нічого вдіяти!

— І мама наказала почекати до пів на шосту. Ми їх доженемо по дорозі до клубу Мінегага.

Залишки витримки покинули Еморі. Він уявив всю веселу компанію на санях із дзвіночками на засніжених вулицях, за тим появу лімузина, його скандальний вихід із Майрою, докірливі погляди багатьох очей, його вибачливе бурмотіння — на цей раз справжнє. Він з прикрістю зітхнув.

— Але, Майро... Ти впевнена, що ми перехопимо їх по дорозі до приїзду в клуб? — Він усе ще плекав примарну надію, що вони зможуть непомітно пройти до клубу Мінегага і зустріти компанію так, ніби вони давно вже на місці і затишно примостились біля вогню (таким чином він би відновив свою репутацію).

— Авжеж, звичайно, ми доженемо їх. Тільки поквася.

Еморі зсудомило живіт. Коли вони сіли в машину, йому довелося блискавично впорснути порцію дипломатії у божевільний план, який щойно зародився в його голові. Базувався він на «десь хтось сказав» і «хтось переказав» у танцювальній школі, що він «страшенно привабливий і чимось схожий на англійця».

— Майро, — сказав він, понижуючи голос і ретельно добираючи слова, — тисячу разів вибач. Чи зможеш ти коли-небудь пробачити мене?

Вона спідлоба поглянула на нього, його сповнені рішучості зелені очі, його губи для неї, тринадцятилітньої поціновувачки модних журналів, були квінтесенцією романтики. Авжеж, Майра могла дуже легко пробачити його.

— Гадаю... так, звичайно...

Він знову подивився на неї, потім опустив очі зі своїми густими віями.

— Я жакхливий... — із сумом сказав він, — я не такий, як усі. Не знаю, чому я роблю стільки дурниць. Напевно, тому, що мені якось усе збайдужіло... — Він додав відчужено: — Знаєш, я багато палю. У мене серце курця!..

Майрина уява намалювала нічний тютюновий deboш, блідо-го Еморі, він похитувався від отруєних нікотином легень. Вона вигукнула.

— О, Еморі, навіщо? Це дуже шкідливо!

— Мені байдуже... — продовжував він похмуро, — у мене вже звичка. Знаєш, я робив багато такого, що якби моя сім'я знала... — він дав їй уяві можливість домалювати страхотливі картини. — Знаєш, я був у кабаре минулого тижня...

Майра була у захваті. Він сумно підняв на неї свої зелені очі.

— У всьому місті ти одна мені подобаєшся найбільше з-поміж усіх дівчат. — І в пориві почуттів він вигукнув: — Ти — чарівна!

Майра не була впевнена у правдивості почутого, але це звучало так стильно, хоча і доволі зухвало.

На вулицю спадали сутінки. Коли лімузин раптово завернув, її штовхнуло до нього, і вони доторкнулись руками.

— Тобі не слід курити, Еморі... — прошепотіла вона. — Хіба ти цього не розумієш?

Він заперечливо хитнув головою.

— Усім байдуже...

Майра мить вагалась.

— Але мені не байдуже...

Щось сколихнулось всередині Еморі.

— Не може бути! Ти ж закохана у Фроггі Паркера! Адже всі про це знають.

Запанувала тиша, Еморі радів. Було щось чарівливе в Майрі, що куталась від тьмяного прохолодного повітря тут, у затишку салону. Вона була мов маленький клубочок, загорнений у хутро, із пасмами золотавого волосся, що кучерями вибивалося з-під шапочки.

— Але ж я теж закоханий... — Він зупинився, почувши вдаль звук молодечого сміху. Вдивляючись через замерзле скло, вздовж ліхтарів, які освітлювали вулицю, він побачив темні кон-

тури веселої компанії на санях. Діяти треба було швидко. Він різко нахилився вперед і схопив Майру за руку (чи то пак за великий палець).

— Накажи йому їхати прямо в Мінегагу... — палко прошепотів він. — Я хочу поговорити з тобою... Я мушу поговорити з тобою!

Майра побачила всю компанію попереду і раптом уявила свою матір (прощавайте, правила пристойності!). Вона заглянула в його очі.

— Зверніть у цей провулок, Річарде, і їдьте прямо в клуб Мінегага! — гукнула вона у переговорну трубку. Еморі, зітхнувши із полегшенням, опустил на подушки.

«Я можу її зараз поцілувати... — подумав він. — Закладаюсь, що зможу! Точно зможу!»

Небо над головою було подекуди прозоре, подекуди туманне, і ніч довкола була свіжою, наче вібрувала. Від сходинок замиського клубу простягались стежки — чорні вигинисті лінії на білому покривалі, велетенські снігові кучугури окреслювали їхні межі, як сліди гігантських кротів. Вони затримались на мить на сходах і здивились на білий святковий місяць.

— Такий блідий місяць, як тепер, — Еморі зробив непевний жест, — робить усіх таємничими. Знаєш, ти подібна зараз на юну відьмочку, без шапки, із скуйовдженим волоссям... — Її руки підхопились зібрати волосся. — Ні, облиш, ти виглядаєш чудово...

Вони поволі піднялись догори сходами і Майра пройшла у невелику окрему вітальню (точнісінько таку він наміряв, щоб вогонь у каміні горів перед великим м'яким диваном). Кілька років потому це місце стало своєрідним театром для Еморі, колискою багатьох емоційних криз. Але зараз вони говорили про вечірки із катанням на санях.

— Ти такий дивний хлопець... — спантеличила його Майра.

— Он як? Що ти маєш на увазі? — Еморі нарешті справді стало цікаво.

— Ой, ти завжди говориш про якісь дивні речі! Чому б тобі не піти кататись на лижах завтра зі мною і Мерилін?

— Я не люблю дівчат при денному світлі, — коротко відповів він, але зрозумів, що це занадто різко, і додав: — Але ти мені подобаєшся. — Він відкашлявся. — Ти для мене на першому, і на другому, і на третьому місці.

ЗМІСТ

По той бік раю

Переклад О. Б. Казанівської

Книга перша

Романтичний егоїст

Розділ 1. Еморі, син Беатріс	7
Розділ 2. Шпили й гаргулі.	37
Розділ 3. Егоїст у роздумах.	84
Розділ 4. Нарцис поза грою	110

Книга друга

Виховання особистості

Розділ 1. Дебютантка	149
Розділ 2. Експерименти над зціленням	176
Розділ 3. Іронія молодості.	198
Розділ 4. Зарозуміла самопожертва	217
Розділ 5. Егоїст стає особистістю	227

Кохання останнього магната

Переклад І. В. Ільїна та О. А. Кальниченка

Розділ I	255
Епізоди 4 та 5	281
Епізод 6	288
Епізод 7	291
Епізод 8	296
Епізод 9	305
Епізод 10	316

До епізоду 11	324
Епізод 11	328
Епізод 12	341
Епізод 13	349
Епізод 13 (продовження)	356
Підрозділ 14	365
Підрозділ 14 (друга частина)	373
Підрозділ 14 (третя частина)	377
Підрозділ 15 (перша частина)	393
Підрозділ 15 (друга частина)	397
Епізод 16 (перша частина)	403
Епізод 16 (друга частина)	407
Епізод 17	419